

השבת של

רבי נחמן

זמרים

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

שמיני

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

קח־לך עֵגֶל בֶּן־בָּקָר לְחֻטָּאת (ט,ט)

בְּתוֹב אַחַר פְּסוּק: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קַח לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֻטָּאת. וּפְרֹשׁ רִשׁוֹ: לְכַפֵּר עַל עֹן הָעֵגֶל. כִּי עֵתָה נִתְהַפֵּךְ הַפֶּחַ הַמְכַרֵּיחַ וְעוֹלָה לְקָרְבָן שֶׁהוּא בַחֲיִנַת מַה שְּׁמַעְלִין עֵגֶל בֶּן בָּקָר דִּיקָא לְחֻטָּאת, כִּי מִשָּׁם, מִבַּחֲיִנַת שׁוֹר וְעֵגֶל, מִשָּׁם בְּעֶצְמוֹ הַשְּׁתַלְשֻׁלוֹת יִנִּיקַת הָעֲבוּדָה זָרָה שֶׁל עֵגֶל שֶׁהִתְגַּבֵּר מִסְטָרָא דְשִׂמְאָל כִּידוּעַ שְׁרָשׁ הֵיצֵר הֵרַע מִסְטָרָא דְשִׂמְאָלָא שֶׁהוּא בַחֲיִנַת שׁוֹר וְעֵגֶל, כְּמוֹ שְׂכַתוּב: וּפְנֵי שׁוֹר מִהִשְׂמָאל. וְצִוָּה הו' יִתְבַרַךְ לְהַעֲלוֹת דִּיקָא הָעֵגֶל לְחֻטָּאת לְהַפְךָ כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ אֶל הַקְּדוּשָׁה, כִּי אַחַר כֵּן בְּשִׁשְׁבִּין נַעֲשֶׂה תַקוּן נִפְלָא עַל־יְדֵי זֶה הַדִּיקָא.

כִּי כָל הַמְּנִיעוֹת הַעוֹבְרִים עַל הָאֲדָם, כֻּלָּם הֵם בַּחֲיִנַת כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ, שְׂרוּצִים לְהַכְרִיחַ אֶת הָאָדָם וְלִהְרַחֲקוֹ מִהַקְּדוּשָׁה. אֲבָל כְּשִׂמְתַּגְּבִירִין לְמִשְׁךְ עֶצְמוֹ תָּמִיד אֶל שְׂרָשׁוֹ, אֶל נִקְדַּת הָאֲמַת, אֶל מְקוֹם שֶׁנֶּחָצַב נִשְׁמַתוֹ מִשָּׁם, וְעָקֵר הַכֹּל הוּא הַצַּדִּיק הָאֲמַת, אֲזִי בְּקַל יִתְגַּבֵּר עַל הַכֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ, כִּי כֹחַ הַמְכַרֵּיחַ הוּא רַק לְפִי שְׂעָה, לְפִי הַזְּמַן שֶׁיֵּשׁ לוֹ כֹּחַ לְהַכְרִיחַ וּלְרַחֵק, אֲבָל בְּסוּר הַמְכַרֵּיחַ יָשׁוּב מֵאֲלוֹי לְמִקְוֵמוֹ וְשָׂרְשׁוֹ עַל־יְדֵי כֹחַ הַמּוֹשֵׁךְ, שֶׁהוּא נִשְׁאָר קוֹם לְעוֹלָם.

וְעַל־כֵּן כְּשִׂיִּתְגַּבֵּר לְהַמְשִׁיךְ אֶת עֶצְמוֹ בְּרִצּוֹנוֹ תָּמִיד אֶל נִקְדַּת הָאֲמַת, שֶׁשָּׁם עָקֵר כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ הָאֲמַתִּי, אֲזִי בּוֹדָאִי יִתְבַטַּל כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ וְיָשׁוּב אֶל מְקוֹמוֹ הָאֲמַתִּי, וְאִזּוֹ יִהְיֶה לוֹ טוֹבָה גְּדוּלָה מִהַ שְׁהִיָּה לוֹ כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ שֶׁהִיָּה מְרַחֲקוֹ, כִּי רַק בְּשִׂבִּיל זֶה בָּא לְעוֹלָם, שִׁיעֵטְק בְּמַלְחָמָה זוֹ וּבְאֲמָנוֹת זֹאת, לְהַגְבִּיר כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ עַל כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ, וְאִזּוֹ נַעֲשֶׂה מִזֶּה כְּלִים נִפְלָאִים וְתַקוּנִים גְּדוּלִים, כְּמוֹ שְׂנֵאָרָה בַּחוּשׁ גַּם בְּנִשְׁמָאוֹת, שֶׁרַב הָאֲמָנוֹת שֶׁל הַכְּלִים נִפְלָאִים שְׁנַעֲשִׂים בְּחֻכְמָה גְּדוּלָה, שְׁקוּרִין "מֵאֲשִׁינַעֵס", הַכֹּל הוּא עַל־יְדֵי חֻכְמַת כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ וְכֹחַ הַמּוֹשֵׁךְ, וְכֵן בְּמַלְאכַת הַמּוֹרֵה־שֵׁעוֹת וְשָׂאֵר כְּלִים נִפְלָאִים, כְּמַבְאָר בְּפָנִים.

וְיִכְמוּ־כֵן גַּם בְּרוּחָנוֹת, כִּי טֵבַע הַנְּשִׂמָה לְהִיּוֹת נִמְשַׁכַת תָּמִיד אֶל שְׂרָשָׁה הָעֲלִיּוֹן, שֶׁשָּׁם כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ הָאֲמַתִּי, אֲךָ הַכְּרִיחוֹ אוֹתָהּ לִירֵד לְזוֹה הָעוֹלָם, שֶׁכָּלוּ בְּכָלל הוּא בַחֲיִנַת כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ נִגַּד הַנְּשִׂמָה שֶׁכּוֹסֶפֶה וְתַשְׁוּקָתָהּ תָּמִיד נִמְשַׁכַת לְמַעְלָה לְשְׂרָשָׁה, אֲךָ כֹּל כּוֹנְנוֹתָ יִתְבַרַךְ כְּדֵי שֶׁתִּתְגַּבֵּר בְּכֹחַ הַמּוֹשֵׁךְ עַל

כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ, וְאִזּוֹ תִהְיֶה מוֹשַׁכַת אַחֲרֵים עִמָּה וְאַחֲרֵים לְאַחֲרֵים, כְּמוֹ הַגְּלָגָלִים וְהָאוּפָנִים שֶׁל הַכְּלִים הַזֵּה"ל. וְכֹל מַה שְּׁמַתְגַּבֵּר כֹּחַ הַמְכַרֵּיחַ וּמְרַחֵק בְּיוֹתֵר, נַעֲשִׂים עַל־יְדֵי־זֶה כְּלִים נִפְלָאִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר, לְמִי שֶׁבָּקִי בְּהָאֲמָנוֹת לְכוּן הַמְּדָה אֵיךְ לְהַגְבִּיר כֹּחַ הַמּוֹשֵׁךְ בְּחֻכְמָה נִפְלָאָה שֶׁפִּעַל פְּעֻלַת אֲמָנוֹתָו. (הַלְכוֹת יוֹם-טוֹב ה', אוֹתִיּוֹת א' ג')

וַיִּשָׂא אֶהָרֶן אֶת־יָדוֹ אֶל־הָעַם וַיְבָרְכֵם (ט,טב)

כִּי הִכְהֵן הוּא בַחֲיִנַת דַּעַת בַּחֲיִנַת שְׂמִירַת הַבְּרִית בְּבַחֲיִנַת כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה וְכוּ' וְכְמוֹ שְׂכַתוּב יוֹרוֹ מִשְׁפָּטֶיךָ וְכוּ' לִישְׂרָאֵל כִּי שְׁמֵרוֹ אִמְרֹתֶיךָ וּבְרִיתֶךָ יִצְרֹו. וְעַל־כֵּן כֹּל הַבְּרָכוֹת בְּיָדָם (כְּמוֹכָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן א' - סִימָן ל"א). וְעָקֵר הַבְּרָכָה עַל־יְדֵי נְשִׂיאַת הַיָּדִים בַּחֲיִנַת שְׂאוֹ יְדֵיכֶם קָדַשׁ וּבְרָכוֹ וְכוּ' דְהֵינּוּ שְׂצָרִיכִין לְשֵׂאת בַחֲיִנַת הַיָּדִים שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת עֲשִׂיָה בַחֲיִנַת מְמוֹן הַנְּמִשְׁךְ עַל־יְדֵי מַעֲשֶׂה יְדָיו צָרִיךְ לְשֵׂאת אֶת בַּחֲיִנַת הַיָּדִים אֲלוֹ לְהַדְעַת. וְאִזּוֹ כְּשִׁמְקָשֵׁר הָעֲשִׂיָה דְהֵינּוּ הַמְּמוֹן לְהַדְעַת מִשָּׁם נִמְשָׁכִין כֹּל הַבְּרָכוֹת, בַּחֲיִנַת: וּבְרַכְךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה. וְזוֹהוּ: וַיִּשָׂא אֶהָרֶן אֶת יָדָיו וְאִזּוֹ דִּיקָא וַיְבָרְכֵם, בְּרַכַת כֹּהֲנִים "בְּרַכְךָ ה'" - בְּמְמוֹן, וַיִּשְׁמְרֶךָ - מִן הַמּוֹזִיקִין, כִּי אִזּוֹ נִמְשָׁךְ מְמוֹן הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא בַחֲיִנַת בְּרָכָה שֶׁהוּא מְשֻׁמֵר מִן הַמּוֹזִיקִין וְהַסְטָרָא אַחֲרָא שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת אֲנָפִין חֲשׂוּכִין כִּי הַמְּמוֹן מְקָשֵׁר לְהַדְעַת שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּרָכָה וְכוּ'. (הַלְכוֹת גְּנִיבָה ב' - אוֹת י"ג)

סיפור השבוע

* השמטות כ"ח *

וַיְהִי ... בַיּוֹם מוֹהַרְנָת הָיָה אַחַד מֵאַנְשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ שֶׁהָיָה יְרִידִינִיק, נוֹסֵעַ עַל הַיְרִידִין בְּשִׂבִּיל פְּרָנְסָה, וְאַחַר שֶׁהָיָה טוֹרַח כֹּל הַיּוֹם וּבְשָׂבָא לְבֵיתוֹ, הָיְתָה אֲשֶׁרוֹ מְכַבְּדָתוֹ בַּחֲרָפוֹת וּגְדוּפִים כְּרֹאֵי, וְגַם לֹא הָיָה לוֹ מִיּוֹכֵן אֲכִילָה כְּרִצּוֹנוֹ וְכוּ', וְהַבֵּית הָיָה מְפוֹר כְּלוֹ, וּפַח הָאֲשֵׁפָה מִנַּח בְּאֲמֻצַּע הַבַּיִת, וְלֹא הִכִּינָה שׁוּם מֵאֵכֶל, כִּי הָיָה הָיְתָה שְׁלִימוֹלִינִיעַע וְכַנּוּי לְאָדָם בִּישׁ מְזוּל, וְהָיָה מְלֵא יִסּוּרִים מְזָה, כִּי הָיָה בְּדַעְתּוֹ, עַל־כֹּל־פְּנִים אַחַר טְרַחָה וַיִּגְיַעַה כֹּל הַיּוֹם, שִׁמְצָא עַל־כֹּל־פְּנִים בְּלִילָה מְנוּחָה בְּבֵיתוֹ, וּלְבִסּוּף לֹא מִצָּא מְנוּחָה, כְּנִ"ל. וְסִפֵּר צַעֲרוֹ לְפָנֵי מוֹהַרְנָת ז"ל, שֶׁלֹּא נִיחָא לוֹ הַחַיִּים בְּשִׂבִּיל זֶה.

וַיְהִי עֵנָה מוֹהַרְנָת וְאָמַר לוֹ: "מִי מוֹרָה לְךָ לְצִיר וּלְתֹאֵר לְעֶצְמְךָ שֶׁכָּאֲשֶׁר תִּגְיַע לְבֵיתֶךָ תִּמְצָא הַכֹּל כְּאֲשֶׁר אַתָּה חַפִּץ: הַכֹּל מֵאִיר, חֵם וְנִעִים, נְקִי וְיָפֶה וּמְסֻדֵּר, וְאֲשֶׁתְךָ תִּקְבַּל אֶת פְּנִיךָ בְּבִרְכַת 'בְּרוּךְ הַבָּא' בְּאַהֲבָה וְכִבּוּד, וּמִיָּד תִּכְיֵן לְפָנֶיךָ עַל הַשְּׁלָחַן מֵאֲכָלִים טוֹבִים וְטִעְמִים ... וְלֵאחֲרָי מִכֵּן כְּאֲשֶׁר אַתָּה בָּא לְבֵיתֶךָ וְהַכֹּל הַפּוֹרֵן מִמָּה שֶׁחֲשַׁבְתָּ, אֲזִי אַתָּה הַמוֹם וְכוּעֵס; אַתָּה תִּצְרֵךְ לְעֶצְמְךָ אֶת הַהַפְּךָ הַגְּמוּר, שֶׁכָּאֲשֶׁר תְּבוּא לְבֵיתֶךָ תִּמְצָא הַכֹּל חֲשׂוֹךְ וְקָר, לֹא נְקִי וְלֹא מְסֻדֵּר, פַּח הָאֲשֵׁפָה מִנַּח בְּאֲמֻצַּע הַבַּיִת וְכוּ', וְאֲשֶׁתְךָ בְּאֵה לְמוֹלֵךְ וְהִיטֵב מְחַרְפֶּת וּמְגַדְפֶת אוֹתְךָ, וְדַבְּר־מֵאֵכֶל לֹא תִמְצָא כְּלָל. (הַהֶמְשֵׁךְ מֵעֵבֵר לְדָף)

העלון מוקדש לעילוי נשמת חברנו היקר **אברהם אוזן בן משה (כ"ח ניסן)**

וגם נפש **מרדכי בן לוי - משאל בן אהרן - רחל בת מרדכי**

אסתר בת רחל - ושושנה בת שפרה ת.נ.צ.ב.ה.

ולחבריל לוידינו **אליהו בן לאה - אמנון שמש נ"י**

לרפואה שלמה, ברכה, הצלחה וחיווג הוגן, אכ"ר

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב/סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

על (המשך הסיפור) ... לא תמצא כלל!!!
 אם תציר לעצמך כך, ואז כאשר תבוא
 לביתך ותתבונן, שבכל זאת זה לא
 כל-כך גרוע כמו שצירת לעצמך, זה בכל
 זאת לא כל-כך חשוך ולא כל-כך קר,
 והמצב בבית הוא לא כל-כך נורא ואים
 כמו שצירת לעצמך, וכן תכין עצמך
 לכך, שאשתך אינה מכבדת אותך כמו
 שתארת לעצמך מראש, ואיזה שהוא
 דבר-מאכל אתה בכל זאת מוצא,
 חתיכת לחם ומעט מרק וכו' - אזי יהיה
 לך הרבה יותר קל, וכן הוה.

* השמטות כ"ה *

על רבי שמואל איזיק ראה פעם אליהו
 הנביא רץ, ואמר לו: להיכן רץ?
 והשיב לו: להלב של העולם.
 ושאל אותו: מי הוא הלב של העולם?
 והשיב לו: חסידי ברסלב, שהם הלב של
 העולם.
 ועוד פעם אחת ראה אותו רץ, ושאלו:
 להיכן רץ?
 והשיב לו: לחסידי ברסלב, שהם תמיד
 שמחים.

אתחי היקר

אל תשכח
 לתרום לעלון שלך
 תעזור לו להמשיך ולגדול!
 נ.נ.

בכל המכשירי "קהילות"
 תחת השם
 "השבת של רבי נחמן מברסלב"
 או בטלפון 054.8429006

"חוק ואמץ בעבודתך"

שבת שלום
 וכל הישועות

לקוטי תפלות באב"י הנחמד

= לקוטי תפלות (חלק ה') =

על ... ר' ישראל ספר, שפשהיה רגיל לנסע לירושלים על מנת לקבל
 דבורים מאנ"ש, קרה פעם ובדרך חזרתו, פגש בחיפה בעזרת בית הפנסות, אדם שהיה לו
 פנים של 'נפטר'. ר' ישראל נגש אליו ואמר לו: אני מפיר צדיק שיכול לעזור לך. והלה
 השיבו, 'עזוב אותי! נשאר לי שעתים לחיות'. ונדע שהלה הפסיק לאכל על מנת למות וכל
 זה מחמת צערו וסבלו. אך למרות זאת, ר' ישראל התעקש אתו ביותר, וכפל שהוא מכיר
 צדיק שיכול לעזור לו. אך הלה המשיך בסרובו לקבל את הדברים. אולם ר' ישראל כל כך
 התעקש, עד שהחלו דבוריו סוף סוף לכנוס באזני ה'נפטר', אם הוא מתעקש כך - אז אולי
 זה אמת, שהוא מפיר צדיק שיכול לעזור לי. והלה הסכים להתלוות עם ר' ישראל לביתו.
 וספר לר' ישראל ענין מחלתו, שסובל ממחלת השכחה ושכל מה שאומרים לו, הוא שוכח
 תכף, ומחמת זה אינו יכול להתחנן, ולעבוד, וללמד, ולמה לו חיים, ור' ישראל על אף
 שהיה דר אז, בדירה קטנה ביותר, קבלו בביתו למשך כשנה וחצי, והיה רוקד עמו ומשמחו
 - עד שנתרפא, ונעשה הסוכן הראשי של חברת 'עילית'. והרבה לקדש את ה' בעבודתו,
 שאמרו שלא ראו מעולם עובד נאמן כמוהו, שלא לוקח פרוטה שאינה שלו - לכיסו. ואחד
 מהחברים שאל את ר' ישראל כיצד הלה התרפא, והשיב ר' ישראל, שאמר לנפטר, להגיד
 לקוטי תפלות בכל הפח. והמשיך ר' ישראל, שמו ברוך והיה מגיע לקבוץ אנ"ש כל
 ראש-השנה למרות היותו ליטאי.

על ר' ישראל אמר לאחד שהיה גר במקום בודד ללא חברים: "החבר שלך הוא הלקוטי
 תפלות".

על פעם בחר אחד ממשפחתו שלמד בישיבת ברסלב הגיע לבקרו, שאל אותו ר' ישראל:
 "כמה זמן לומדים בישיבה ספרי רבנו?" השיב הבחור: "רבע שעה מזה ורבע שעה מזה
 וכו'". גער ר' ישראל וענה ואמר: "לך תגיד לראש הישיבה, שאם אין שלש שעות לקוטי
 תפלות - זה לא ברסלב!!!!" (ועין פנסח ההושענות: "הושענה שלש שעות", רמז).

על מדברי ר' ישראל קרדונר על-פי התורה לקוטי מוהר"ן א': "דע, כי על-ידי התורה"
 נתקבלין כל התפלות והבקשות, מה זה התורה? זה לקוטי תפלות לקוטי תפלות לקוטי
 תפלות... לקוטי מוהר"ן (כך ספר ר' ישראל בשמו).

ידי אנוחתינו רוח חיים רוח טובה מהצדיקי
 אמת, להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן
 בגוף, הן בנפש, הן בממון, בגשמי וברוחני,
 כלם יתמלאו ויושלמו לטובה, כי עמך מקור
 חיים, ואתה משפיע רוח החיים לכל חי
 ולכל דבר שבעולם, על ידי צדיקיך
 האמתיים הדבקים בתורתך הקדושה תמיד,
 אשר היא חיינו וארך ימינו.

על כן חמל על עמך ישראל, ותגלה לנו
 צדיקך האמתיים, ותפנו להמשיך מהם רוח
 החיים, עד שיהיה לנו כח על ידי אנוחתינו
 לבד שאנו מאנחים על מה שחסר לנו,
 שיהיה נשלם החסרון תכף, ותמלא כל
 משאלות לבנו לטובה. וכל העונות
 והחטאים והפשעים שחטאנו לפניך, אשר
 על ידם סלקנו והרחקנו הרוח חיים, ועל ידם
 באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על כלם
 תמחול ותסלח ברחמיך הרבים על ידי צדיקי
 הדור האמתיים אשר רוח אלקים בקרבם,
 אשר על ידם אתה מתרצה ומתפייס לישראל
 ברחמים, ועל ידם אתה מכפר ומוחל
 לעוונותינו בכל דור ודור, כמו שכתוב, ואיש
 חכם יכפרנה. ותבטל ותשבר ותכניע כל
 אויבינו, וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפר
 עצתם וקלקל מחשבתם: (לקוטי תפילות א'
 - מתוך תפילה ח')

אנוחה וגנוחא של איש הישראלי הוא יקר
 מאד, כי הוא שלמות החסרונות. אבל אי
 אפשר להשלים החסרון על-ידי אנוחה,
 כיון על-ידי התקרבות להצדיק שהוא
 הרב האמת שבדור, כי ממנו מקבלים
 הרוח-חיים להשלים החסרון על-ידי אנוחה
 (לקוטי מוהר"ן, סימן ח'; עין צדיק אות יא).

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי
 אבותינו, אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד
 ואמת, שתעזור רחמיך וחסדיך הגדולים
 עלינו, ותפנו ברחמיך הרבים להאמין
 ולהתקרב לצדיקים אמתיים שבדורנו אשר
 בהם בחרת, להחיות את עמך בית ישראל
 על ידם, כי מהם תוצאות חיים לנו ולכל
 ישראל.

ובכן עזרני ה' שנוכה להמשיך מהם רוח
 חיים למלאת כל מחסורנו, ותשמע קול
 אנוחתינו תמיד, ויהיה לנו כח להמשיך על